

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **M. Z.**, bytem: L. n., P., zastoupený JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem: Sovova 709/5, 412 01, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem: Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. MF-19282/2014/39,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11. 3. 2014, č. j. MF-19282/2014/39 a rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7. 1. 2014, č. j. 124/2014-900000-304.7, sp. zn. 36388/2013-610000-12, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.477,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Wenzlové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 18. 3. 2014 postoupenou na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2014, č. j. 1 A 9/2014 – 16 Krajskému soudu v Praze žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prohlásil, že je rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7. 1. 2014, č. j. 124/2014-900000-304.7, sp. zn. 36388/2013-610000-12, ve věci přestupku podle § 42a odst. 7 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nicotné.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru nemá oporu v právních předpisech, a že je pro zjevnou nesrozumitelnost a nezákonnost zcela nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž vydal rozhodnutí podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, které stanovuje, že *„nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný“*, ačkoliv své rozhodnutí odůvodnil tím, že *„v důsledku nedopatření správních orgánů při opakovaném postupování spisového materiálu došlo ze strany Generálního ředitelství cel k duplicitnímu vydání rozhodnutí o odvolání proti napadenému rozhodnutí“*, přičemž dodal, že *„nemělo být vydáno z důvodu překážky věci již pravomocně rozhodnuté (res iudicata), a bylo tedy vydáno v rozporu s ustanovením § 48 odst. 2 správního řádu“*. Z vyslovené překážky res iudicatae u správního orgánu, který je jinak věcně a místně příslušný, však dle žalobce nelze dovodit nulitu správního aktu.

Žalobce dále uvedl, že mu bylo doručeno jako první rozhodnutí ze dne 7. 1. 2014, a teprve následně zjistil, že celní správa rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013 v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu nezaslala jeho zmocněnci, ale pouze jemu. Dané rozhodnutí nebylo tedy doručeno, jelikož se zmocněnec o něm dozvěděl, resp. byl seznámen s jeho obsahem až po prohlášení nicotnosti rozhodnutí ze dne 7. 1. 2014 žalovaným. Zmocněnec se tedy dne 14. 3. 2014 seznámil s obsahem rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013 a věc byla neprodleně předána k žalobě advokátovi.

Žalobce v této souvislosti uvedl, že překážku rei iudicatae - věci pravomocně rozhodnuté - lze charakterizovat jako negativní podmínku řízení spočívající v nemožnosti projednávat znovu v rozsahu závaznosti výroku pravomocného rozhodnutí tutéž věc. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 - 71 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 26/2012 - 18. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že pravomocné rozhodnutí je rozhodnutí celní správy ze dne 7. 1. 2014, jelikož bylo doručeno dříve (doručeno dne 7. 1. 2014), než rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013 (doručeno, resp. seznámen s obsahem dne 14. 3. 2014). Překážkou rei iudicatae je tak dle žalobce zatíženo právě rozhodnutí ze dne 17. 12. 2013, neboť mu bylo doručeno později.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že námitka žalobce je naprosto irelevantní, neboť nejen, že je podstatné datum vydání rozhodnutí, ale na základě doručenek je zcela zřejmé, že dříve vydané rozhodnutí bylo zasláno nejprve zmocněnci, který si jej, poté co nebyl dne 20. 12. 2013 zastížen na své adrese, vyzvedl dne 27. 12. 2013 v 14:58 hodin. Žalobcem pak bylo totožné rozhodnutí vyzvednuto dne 2. 1. 2014 v 9:15 hodin.

Žalovaný také uvedl, že souhlasí se žalobcem, že dne 7. 1. 2014 v 12:38 hodin bylo zmocněnci odesláno e-mailem ono později vydané rozhodnutí, zmocněnec ovšem nepotvrdil dle § 19 odst. 8 správního řádu převzetí doručované písemnosti, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Přitom platí, že pokud adresát nepotvrdí převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručená, doručí správní orgán písemnost podle ustanovení § 19 odst. 1 nebo 2 správního řádu. Zmocněnci bylo proto později vydané rozhodnutí zasláno také dle ustanovení § 19

odst. 2 správního řádu. Jelikož dne 13. 1. 2014 nebyl adresát na uvedené adrese zastižen, byla zásilka uložena do dne 23. 1. 2014 k vyzvednutí. Tato zásilka nebyla adresátem nikdy vyzvednuta, podle § 24 odst. 1 správního řádu však platí, že pokud si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Žalovaný dále k tvrzení žalobce ohledně překážky *rei iudicatae* uvedl, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci či absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu. Jak uvedl v žalobě sám žalobce „*překážku rei iudicatae lze charakterizovat jako negativní podmínku řízení, a tak v okamžiku pravomocného rozhodnutí, kdy je v totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu*“. Podle žalovaného nelze také než souhlasit se žalobou, že okamžik, kdy je rozhodnutí v právní moci, se řídí ustanovením § 73 odst. 1 správního řádu, které říká, že „*je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání*“, tedy se daný okamžik právní moci váže na den doručení. Dle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí oznamuje účastníkům řízení doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou, a jak bylo již výše zmíněno, dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu (jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost k vyzvednutí připravena, nevyzvedne), se písemnost považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Z výše uvedených důvodů žalovaný setrval na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a obecně závaznými právními předpisy a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V posuzované věci soud vycházel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

Podle ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Soud v první řadě konstatuje, že pro posouzení správnosti postupu žalovaného je klíčové ustanovení § 77 správního řádu. To totiž poněkud nesystematicky umožňuje správnímu orgánu prohlásit rozhodnutí za nicotné pouze z důvodu absolutní věcné nepříslušnosti, zatímco veškeré ostatní důvody nicotnosti svěříje k posouzení správním soudům. V projednávané věci žalovaný sice prohlásil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 7. 1. 2014 za nicotné podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nepovažoval Generální ředitelství cel za orgán absolutně věcně nepříslušný, nýbrž spatřoval důvod nicotnosti v porušení zásady *rei administratae*. V takovém případě mu však nepříslušelo prohlásit jeho rozhodnutí za nicotné. Soud proto shledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí nemá oporu v právních předpisech.

Soud však rovněž nemohl přehlédnout skutečnost, že Generálním ředitelstvím cel byla vydána dvě rozhodnutí o odvolání žalobce, která jsou nadto protichůdná. První rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59272-2/2013-900000-304.6 (dále jen „první rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 30. 8. 2013, č. j. 36388-13/2013-610000-12 (dále jen „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), bylo zmocněnci žalobce doručeno podle doručenky založené ve správním spise dne 27. 12. 2013 (žalobci bylo doručeno podle doručenky založené ve správním spise dne 2. 1. 2014). Druhé rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7. 1. 2014, č. j. 124/2014-900000-304.7 (dále jen „druhé rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušeno, a věc byla vrácena orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, bylo zmocněnci žalobce doručeno podle doručenky založené ve správním spise fiktivně podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 23. 1. 2014, neboť pokus o doručení rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014 byl neúspěšný a zmocněnec žalobce si zásilku nevyzvedl.

Než soud přistoupil k hodnocení této skutečnosti, považoval za nutné vypořádat druhou námitku žalobce, a to že druhé rozhodnutí bylo žalobci doručeno dříve než první rozhodnutí. Jak soud výše uvedl, ze správního spisu plyne, že žalobce i jeho zmocněnec osobně převzali první rozhodnutí předtím, než bylo napadené rozhodnutí vůbec vydáno. Druhé rozhodnutí pak správní orgán po nepotvrzení jeho doručení prostřednictvím elektronické pošty zmocněncem zaslal zmocněnci obyčejně prostřednictvím pošty. V této souvislosti se soud ztotožnil s právním názorem žalovaného, který správně poukázal na dikci ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, který váže doručování na elektronickou adresu na potvrzení ze strany adresáta, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. V případě, kdy adresát nepotvrdí převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručuje správní orgán písemnost standartním způsobem, tedy jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Ze správního spisu plyne, že na zprávu zaslou zmocněnci žalobce, jejíž přílohou bylo druhé rozhodnutí, nebylo ze strany zmocněnce nijak reagováno. Postup žalovaného při doručování druhého rozhodnutí tomuto ustanovení zákona zcela odpovídal. Zmocněnec žalobce tedy obě tyto písemnosti převzal, přičemž první rozhodnutí převzal dříve, než mu bylo fiktivně doručeno rozhodnutí druhé. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.

Soud však nemohl přehlédnout skutečnost, že postup Generálního ředitelství cel, kdy na základě jediného odvolání žalobce byla vydána dvě protichůdná rozhodnutí, je v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení, jak ostatně vyplývá z názoru Ústavního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 1500/08: „*Jak správní soudy*

již několikrát ve svých publikovaných rozhodnutích dovodily, obecná procesní zásada non bis in idem, již lze dovodit z principu materiální právní moci, je jednou ze základních zásad rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob jak soudy, tak i správními orgány. Zahrnuje v sobě i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo zaniklých hmotněprávních subjektivních oprávnění a povinností. (...) Pokud nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, jde jen o výslovnou úpravu odpovídající v teorii i soudní praxi zejména v posledních letech nezpochybnovanému principu“.

Jak žalobce, tak žalovaný mají za to, že z důvodu porušení zásady ne bis in idem – v tomto případě rei administratae, která se promítá do ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, má být později doručené rozhodnutí Generálního ředitelství cel, prohlášeno za nicotné, přestože mají účastníci odlišný názor na to, které rozhodnutí bylo doručeno později. Judikatura Nejvyššího správního soudu však porušení této zásady chápe jako vadu způsobující nezákonnost, nikoli nicotnost rozhodnutí (viz právní věta připojená k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 – 82: „*Překážka věci pravomocně rozhodnuté není tak zásadní vadou řízení před správními orgány, která by způsobovala nicotnost správního rozhodnutí; jde o vadu řízení způsobující nezákonnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*“). Ačkoliv zejména v oblasti správního trestání je nejistota, které z rozhodnutí správního orgánu vlastně vyplývá, velmi nežádoucím jevem, obě vydaná rozhodnutí by sama o sobě obstála. Ani jedno z nich, vezmeme-li je v úvahu samostatně, není vydané věcně nepřislušným orgánem, není vnitřně rozporné ani fakticky či právně neuskutečnitelné nebo mající takové zjevné vady, pro něž by nebylo možné vůbec považovat za rozhodnutí. Pouze obě rozhodnutí dohromady činí řízení zmatečné a mohou v adresátu vzbudit dojem ohledně nicotnosti jednoho z rozhodnutí. Správní řád však veškeré důvody nicotnosti váže k jedinému rozhodnutí. Ač je proto dohromady možné obě rozhodnutí považovat za rozporná, nelze je podřadit pod kategorii vnitřní rozpornosti rozhodnutí. Soud proto konstatuje, že ani jedno z rozhodnutí Generálního ředitelství cel nelze podřadit pod žádný z důvodů nicotnosti rozhodnutí.

Jak však soud výše dovodil, druhé rozhodnutí Generálního ředitelství cel bylo vydáno i doručeno poté, co již bylo první rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce, a bylo tedy v právní moci. Generální ředitelství cel tedy podle názoru soudu vydalo druhé rozhodnutí v rozporu se zásadou rei administratae, která je zakotvena v ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, nepostupovalo v souladu s ustanoveními správního řádu, jež požadují, aby správní orgán bez dalšího zastavil řízení, které již bylo věcně skončeno, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.

Ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. umožňuje správnímu soudu, aby při zrušení napadeného rozhodnutí podle okolností zrušil též rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Aby však mohl soud v daném případě tohoto svého oprávnění využít, je třeba posoudit tři podmínky jeho aplikace. První podmínkou zrušení rozhodnutí předcházejícího napadenému rozhodnutí je, že musí být současně zrušeno napadené rozhodnutí. Tato podmínka je v daném případě splněna. Druhou podmínkou je, že musí jít o rozhodnutí orgánu nižšího stupně. I tato podmínka je v daném případě splněna, neboť dle § 95 odst. 1 správního řádu rozhoduje v přezkumném řízení orgán nadřízený orgánu, jež rozhodnutí vydal, přičemž žalovanému je podle § 1 odst. 3 zákona č. 17/2012 Sb., o celní

správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Generální ředitelství cel podřízeno. A poslední (třetí) podmínka spočívá v otázce, zda lze rozhodnutí odvolacího orgánu považovat za rozhodnutí předcházející rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení, jež je žalobou napadeno.

Soud považuje v této souvislosti za vhodné uvést, že podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 28. 5. 2014, č. j. Nad 185/2014 – 26, jímž Nejvyšší správní soud rozhodl, že projednávaná věc náleží k rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, *„řízení o prohlášení nicotnosti je tedy úzce spjato s řízením, v němž bylo nicotné rozhodnutí vydáno. Jeho účelem je náprava vadného stavu, k němuž v předcházejícím správním řízení došlo, a odstranění rozhodnutí, které vůbec nemělo být vydáno, nebylo-li dosud odstraněno. Lze jej tedy chápat jako pokračování řízení, v němž bylo nicotné rozhodnutí vydáno, neboť jeho smyslem je odstranit nedostatky, k nimž v předcházejícím řízení došlo“*. Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že ačkoliv nelze tato řízení považovat za řízení jediné, je mezi rozhodnutím v přezkumném řízení a rozhodnutím přezkoumávaném v přezkumném řízení natolik úzký vztah, že lze rozhodnutím v přezkumném řízení chápat jako pokračování řízení předchozího. Vzhledem k této úzké funkční propojenosti těchto řízení a potažmo rozhodnutí, v rámci nich vydaných, má soud za to, že rovněž třetí z podmínek pro aplikaci ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. je splněna.

Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7. 1. 2014, jež mu předcházelo, a to pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., přičemž v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu. Bude tak na žalovaném, aby užíval kategorii nicotnosti pouze ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu v případě paaktů vydaných absolutně věcně nepřislušným orgánem tak, jak je mu svěřeno zmíněným ustanovením správního řádu.

Výrokem pod bodem II. soud přiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 777,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.477,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Ireny Wenzlové (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. května 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdvá